

som paa Naale af Frygt for, at han netop ved denne Lejlighed skulde vise sig særlig uheldig.

Da kom der noget uventet. I samme Øjeblik, han viste sig paa Talerstolen, stod Enslev op fra sin Plads og forlod Salen. Det skete paa en Maade, der udelukkede enhver Tvivl om Hensigten. Det var en overlagt Demonstration rettet mod den Mand, han især følte sig forraadt af og forfulgte med sit Had.

Der blev stor Bevægelse, navnlig da det straks efter forlød, at han var taget hjem og ikke vilde overvære Afstemningen. Men forresten virkede Demonstrationen ikke efter Hensigten. Selv paa Enslevs Venner gjorde den et forstemmende Indtryk. De indrømmede bagefter, at det var en beklagelig Forløbelse.

Ogsaa af en anden Aarsag vendte Stemningen i Salen og paa Tilhørerpladserne sig til Gunst for Tyrstrup. Netop fordi han aldeles ikke gjorde Forsøg paa at kappes med Enslev i Veltalenhedens Kunst og i det hele forsmaaede enhver Udsmykning, virkede han i Øjeblikket til manges Overraskelse baade ved sit Ord og sin tilforladelige Personlighed med en egen overbevisende Magt. Dertil kom, at han paa Grund af Enslevs Bortgang talte ganske kort. Helt slap man vel ikke for Tabelværkerne; men hele Talen varede knap et Kvarter.

For første Gang i sin Ministertid havde Tyrstrup